

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

НА

V ОБИКНОВЕННО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

(втора редовна сессия).

XII ЗАСЪДАНИЕ, ПЕТЪКЪ, 5 ПОЕМВРЬИ 1888 ГОДИНА.

(Начало въ 1½ часа послѣ пладнѣ, подъ прѣдсѣдателството на подпрѣдсѣдателя г-на П. Славковъ).

Прѣдсѣд. (Звъни). Засѣданието се отваря.

Г-нъ Секретаръ ще прочете списъка на г. г. прѣдставителитѣ, за да се види, кой присѣтствува и кой отсъствува отъ днешното засѣдание.

Секр. Ан. Байчевъ: (Чете списъка). Отсъствуватъ;

Василаки Ставриди, Георги Живковъ, Статъ Паница, Д. Грековъ, Никола Станевъ, Василъ Брънчевъ, Д-ръ Странски, Хр. Велевъ, Димитръ Стояновъ, Минко Дойковъ, Никола Геновъ, Радой Георгиевъ, Цанко Добрѣвъ, Найдено Беневъ, Георги Чолаковъ, Дано Китовъ, Иорданъ Маноловъ, Димитръ Кьосевъ, Димитръ Георгиевъ, Илия Маджаровъ, Хаджи Неджибъ Бей, Славчо Тълчическовъ, Галибъ Хаджи Еминовъ, Янко Георгиевъ, Хаджи Маринъ Цековъ, Тома Цековъ Зайковъ, Д. Ц. Кочовъ, Мехмедъ Бучакчиевъ, Хюсю Бей Сюлеймановъ, Димитръ Златевъ, Д-ръ Пачевъ, Ив. Х. Стойчевъ, Д-ръ Стефановъ, Курти Велевъ, Иосифъ Богдановъ, Кръсто Тодоровъ, Д-ръ Я. Геровъ, Стефанъ Странски, Илия Щърбановъ, Стаменъ Митевъ, Ефтимъ Друмевъ, Георги Цанковъ, Тахсимъ Бей, А. Мазеновъ.

Прѣдсѣд. Отъ 279 души народни прѣдставители, въ днешното засѣдание отсъствуватъ 44 души. Има значи законното число да се отвори засѣданието и да се пристъпи къмъ разгледане положенитѣ на дневенъ редъ въпроси.

На дневенъ редъ имаме докладъ на прошеатарната

коммисия; но прѣди да се пристъпи къмъ дневния редъ, г-нъ секретарьтъ ще прочете съкратения протоколъ отъ миналото засѣдание.

Секр. Ан. Байчевъ (Чете съкратения протоколъ отъ XI засѣдание).

Прѣдсѣд. Има ли нѣкой отъ г-да прѣдставителитѣ да направи забѣлжка върху прочетения съкратенъ протоколъ? (Нѣма). Понеже никой не прави забѣлжка, протокола се приема за точенъ.

Г-нъ докладчикъ на прошеатарната коммисия, има думата.

Докл. Ив. Цветковъ: Г-да прѣдставители! Избраната отъ васъ прошеатарна коммисия, между другитѣ прошения, които сж постъпили въ Нар. Събрание, е разгледала и прошенията за приеманieto въ Българско подданство, и, като неинъ докладчикъ, азъ ще докладвамъ прошенията на тия лица, които сж пожелали да приематъ българско подданство.

Постъпило е прошение отъ Сръбския подданикъ Божилъ Раденковъ, бѣжанецъ отъ с. Ново-Корито, Княжевачкий окръгъ, Сърбия, а по настоящемъ живущъ въ г. Бѣлоградчикъ. Просителя при прошенieto, съ което моли да се приеме за Бѣлг. подданикъ, прилага и единъ актъ съставенъ отъ Бѣлоградчикския Общински Кметъ на 19 Октомври 1888 год., въ присѣтствието на петъ души Бѣлоградчински жители, съ който се отказва отъ

своето бивше подданство — Сръбско — и заявява прѣдъ тѣхъ, че той желае да приеме Бѣлг. подданство. Въ тоя актъ се вижда, че просителя притѣжава недвижими имоти; живѣе въ гр. Бѣлоградчикъ и е ималъ добро повѣдение прѣзъ всичко врѣме отъ какъ се е установилъ тамъ.

Комисията като се увѣри, че той притѣжава всичкитѣ изискуеми качества прѣдвидени въ чл. 19 на закона за Бѣлгарското подданство, на мнѣние е да се приеме Божилъ Раденковъ за Бѣлг. подданикъ и моли Нар. Събрание да го приеме и утвърди за такъвъ.

Д. Ц. Вълчевъ: Г-да прѣдставители! Отъ г-на докладчика се чу, че Сръбскія подданикъ Божилъ Раденковъ прѣдставилъ единъ актъ отъ 19 Октомврия т. г. съставенъ отъ Бѣлоградчиското Общинско Управление, съ който се констатира, че се отказалъ, въ присъствието на 5 души свидѣтели, отъ Сръбското подданство и приема Бѣлгарското и се констатира още, че притѣжава недвижими имуществва. Азъ мисля, че спорѣдъ закона за подданството не е достатъчно за единъ човѣкъ, който иска да приеме наше подданство само единъ такъвъ актъ, защото както е извѣстно не е достатъчно да се констатира отъ Общинското Управление, че той притѣжавалъ недвижими имуществва, че ималъ добро повѣдение и пр. Главното което трѣбва да се глѣда е, да ли той прѣдставлява актъ отъ своето консулство или правителство, че той е уволненъ отъ своето прѣдишно подданство и може да приеме наше подданство. Ако се приеме така, безъ такъвъ актъ отъ консулството, утрѣ ако се потрѣси отъ Сръбското правителство, може да се земе и ще бжде сѣденъ въ Сръбскитѣ сѣдилища, при всичко че ние сме го приели за нашъ подданикъ. За това за да се избѣгнатъ мъжнотитѣ, да не се приема за бѣлгарски подданикъ, до гдѣто си прѣдстави свидѣтелство отъ своето консулство, или въобще отъ Сръбската власть, че е освободенъ. Ако такова свидѣтелство съществува при прѣписката, или при прошеніето тогава е друго, и не остава освѣнъ сега да го приемемъ; но ако нѣма подобно нѣщо, да се не приема, за да нѣма главоболие нашето правителство послѣ.

Докл. Ив. Цвѣтковъ: Въ отговоръ на г-на Цекова има да заява слѣдующето. Чл. 16 отъ закона за бѣлгарското подданство мѣжду другото казва, че всѣки който желае да приеме бѣлгарско подданство, прави за явление и само тогава има право да приема подданство, когато е достигналъ пълната възраст — 21 год. Въ сѣщия членъ понадолу е казано, че за приеманіето бѣлгарско подданство не е нужно разрѣшеніе отъ неговото правителство. Слѣдователно, щомъ това е казано въ закона, приетъ отъ едно бивше Събрание, мисля че по натагъкъ да възражавамъ на г-на Цекова е излишно, защото самия законъ дава това право на просителя. Вѣрвамъ че г-нъ Цековъ съ това се удовлетворява.

Ст. Кьойбашиевъ: Мисля, че тоя въпросъ имаше и миналата година и Нар. Събрание прие, щото при приеманіето чужди подданици за наши, трѣбва да присѣ-

ствува тукъ и г-нъ М-ра на Външнитѣ Дѣла, за да каже има ли пречки за приеманіето на единъ чуждъ подданикъ, или не; затова ако има и други прошенія подобни на това, да се отложатъ за другъ день, за да се земе мнѣніето на г-нъ М-ра на Външнитѣ Дѣла.

Д. Ангеловъ: Г-да прѣдставители! Азъ напълно съмъ съгласенъ съ мнѣніето на прѣдговорившия г-нъ Цековъ, а особено съ мнѣніето на г-на Кьойбашиевъ и менно, че за разрѣшеніето на такива въпроси необходимо е да присѣтствува г-нъ М-ра на Външнитѣ Дѣла, защото при рѣшаваніето на такива въпроси, може би по една или друга причина, г-нъ М-ра на Външнитѣ дѣла да прѣдстави такива доказателства или обясненія, които може да ни докаратъ да дойдемъ до заключение, че дѣйствително неговата милость, който иска Бѣлгарско подданство, заслужава да му дадемъ такава, или напротивъ да оставимъ прошеніето му безъ послѣствие.

Миналата година, ако се не лъжа, подигна се такъвъ въпросъ спорѣдъ нѣкой просители, които искаха да станатъ Бѣлгарски подданици, и единъ отъ прѣдставителитѣ стана и каза, че при рѣшаваніето на такива въпроси трѣбва да присѣтствува г-нъ М-ра на Външнитѣ Дѣла, за да чуемъ мнѣніето му, и дѣйствително прѣдставителитѣ се съгласиха на това. Отъ друга страна като е тукъ г-нъ М-ра на Външнитѣ Дѣла, може да освѣтли г. г. прѣдставителитѣ, които ще могатъ да си съставятъ едно мнѣние, което напълно да поддържатъ при рѣшаваніето на такива въпроси.

Отъ друга страна г. г. Прѣдставители, азъ до колкото съмъ челъ, до колкото съмъ слушалъ хора, които разбиратъ отъ международни права, капитулации и пр., слушалъ съмъ, че не е така лесно приеманіето на единъ чуждъ подданикъ, който иска наше подданство, ако нѣма позволение отъ консулството си; повтарямъ ако нѣма таково позволение, не може да го приемемъ за нашъ подданикъ. Даже ако го приеиетъ може да дойде нѣкой день да се сѣди въ нашитѣ сѣдилища, да се срѣщнатъ нѣкой распри съ тоя г-нъ, и, като се ползува отъ капитулациитѣ, дохожда драгоманина на едно консулство и казва, че неговата милость при всичко, че е приетъ за Бѣлгарски подданикъ, но понеже той не е питалъ консулството ще му позволи ли или не, не може да го считатъ за нашъ подданикъ и не можете да го сѣдите и на казвате. Защото, не сѣ направени капитулациитѣ за Ивана и Стояна и тѣ не могатъ да игнориратъ правата, които се даватъ на Европейскитѣ държави. Затова имаме много примѣри въ сѣдилищата, че чуждитѣ прѣдприемачи се освобождаватъ отъ своитѣ задължения съ силата на капитулациитѣ. Тѣй щото мисля, да не се вкарва въ задължение народното прѣдставителство, но добръ е да чуемъ мнѣніето на г-на М-ра, защото можемъ да приемемъ одного за Бѣлгарски подданикъ, а послѣ като дойде нѣкой беля, да се въсползува отъ капитулациитѣ и пакъ да стане чуждъ подданикъ.

Азъ до колкото съмъ челъ законитѣ за подданства-

та на Европейските държави, не така лесно става приемането на чужди подданници. Само съ едно четение от докладчика, или съ едно предложение не може да се приеме един чужд подданик. Приемането на един човек за Български или Европейски подданик е въпрос сериозен и не трябва да гледаме на него през пръсте а съ внимание; затова както каза г-нъ Кьойбашиевъ трябва да присъствува г-нъ М-ра на Външнитъ Дѣла. Представете си, че г-нъ М-ра дойде и обясни нѣкой работи лоши за негова милостъ и нии като рѣшимъ днесъ да го приемемъ, а има работи, които ще ни накаратъ да дойдемъ до заключение, че сме направили грѣшка съ това, поражда се въпросъ, какво ще бѣде положението на представителството и правителството при такива въпроси. Затова нѣма да грѣшимъ, ако негова милостъ почака 3—4 дѣня, да се отложи въпроса, да дойде г-нъ М-ра и народното представителство тогава ще знае, че при рѣшаванieto на тоя въпросъ тѣ е рѣшило на основание на здравия разумъ, окончателно и положително.

Докл. Ив. Цвѣтковъ: Г-да представители! Чухте красноречивитъ думи на многоуважаемий Раховски депутатъ, г-нъ Дако Ангеловъ. Той настоява и поддържа напълно исканieto на г-на Кьойбашиева, че непременно трябва да се земе мнѣнието на г-на М-ра на Външнитъ Дѣла. Разбирамъ, ако имаше причина за това или ако имаше нѣкакво съмнѣние. Но тукъ въ дания случай нѣма никакво съмнѣние. Това казвамъ на слѣдующитъ основания. Комиссията при разгледанieto на документитъ, които просителя е представилъ най-голѣмо внимание обърна на акта, който е съставенъ отъ Бѣлоградския общински кметъ въ присъствието на 5 души честни Бѣлоградчични, гдѣто се констатира, че просителя е ималъ добро повѣдение прѣзъ всичкото врѣме, което е живѣлъ въ тая община. А за да може да се увѣри нѣкое учрѣждение, или висшата властъ за повѣдението на единъ човекъ, това е компетентность на общината въ която живѣе това лице. Тукъ тая компетентна властъ се произнася, че това лице притѣжава изискуемитъ качества, че не е човекъ който се занимава съ политика, и че не може да ни направи нѣкако зло. Тоя човекъ е бжчваринъ, труди се да искара дневната си прѣхрана за себѣ си и за чедѣта си и, като му понаравили законитъ на Българското Княжество, казва, че иска да стане тукашенъ подданикъ. Сега има ли причини, каквито прѣдстави г-нъ Дако Ангеловъ, да се откаже на такъвъ просителъ? Комиссията не намира такива причини и моли Нар. Събрание, слѣдъ тия обяснения, да се произнесе за неговото приемане за Български подданикъ.

Ат. Насалевски: Г-да представители! г-нъ докладчика докладва за нѣкой си сръбски подданикъ, който иска да приеме наше подданство. Г-нъ Цековъ и г-нъ Дако Ангеловъ станаха прѣдъ Нар. Събрание да възразятъ, че просителя нѣмалъ право безъ да прѣдстави документъ отъ своето консулство, да му се даде разрѣшение, да става нашъ подданикъ. Но както чухме отъ докладчика, той не е билъ Сръбски подданикъ, а тур-

ски. Като се освободило неговото отечество и нашето, той избѣгалъ и дошелъ въ България, въ Бѣлоградчикъ. Какво ще искаше отъ Сръбското правителство и консулство документи за да му се даде право. Како е честенъ българинъ и като побѣгналъ подъ защитата на Българското правителство и прѣдстави актъ за своето повѣдение, че е добръ и честенъ, то не трябва ли да се приеме за Български подданикъ? Такова нѣщо трябва да искаме отъ французи и нѣмци, които сжществуватъ отъ 5 вѣка насамъ, а не отъ Македонци и други. Днесъ има представители отъ Цариградъ, които сж родомъ отъ Пиротъ, но като сж дошли понапрѣдъ въ България, признаваме ги като наши българи. За това нѣма никакво съмнѣние да се не приема просителя, а да се приеме като българинъ и Български подданикъ.

Ив. Халачовъ: Г-да представители? По доклада отъ г-на докладчика за да се приеме единъ сръбски бжжанецъ, въ нашата страна, за Български подданикъ, говориха докладчикъ за, а *противъ* г-нъ Дако Ангеловъ и събрата му до него стоящъ г-нъ Дамянъ Вълчевъ.

Има друго мнѣние изъяснено отъ г-на Кьойбашиева да се отложи доклада на тия прошения за подданство, до гдѣто дойде г-нъ М-ра на Външнитъ Дѣла, като се мисли, че съ прибръзване да се приеме нѣкой за нашъ подданикъ може да направимъ нѣкое голѣмо нарушение, или да мѣтнемъ държавата въ хаосъ, та непременно трябва да се намѣри нѣкая спасителна мѣрка, да дошелъ г-нъ М-ра на Външнитъ Дѣла тукъ. Азъ съмъ силно протививенъ на това. Именно, че закона за подданството не прѣдвижда да е задължена камарата, когато разгледва подобни прошения, непременно да присъствува надлѣжния М-ръ. Второто основание е, че отъ добититъ резултати миналата година, съ присъствието на надлѣжния М-ръ, при приеманieto на подданници, г-нъ М-ръ нито стана възможность нито бѣ праведно да го питае за нѣкои справки, да ли държавата ще влѣзе въ нѣкои хаосъ отъ приеманieto на нѣкои подданници, и слѣдователно неговото присъствие тукъ бѣ безполезно. Ако земемъ да се придръжаме отъ сжщитъ аргументи, то трябва да имаме само портрета на надлѣжния М-ръ.

Въ акта е опредѣлено всичко отъ надлѣжната община, и ако има и други документи докладчика може да каже, а ако нѣма остава на Нар. Събрание да се произнесе да ли само единъ такъвъ документъ е достатъченъ за да се приеме единъ чуждъ подданикъ за Български. Въ тоя случай, споредъ мене, нѣма да се извлѣче никаква облага или полза за събранието, ако се отложи разгледанieto на тия прошения за по послѣ, когато се прѣдполага че ще имаме много работа. Ако все така отлагаме въпроситъ ние не ще можемъ да свършимъ, нито прошенията, нито даже законитъ, за които сме свикани. Съ други думи казвамъ, че присъствието тукъ на надлѣжния М-ръ не е нужно. Ако бѣше тукъ, то е друго, но да се отлага до гдѣто дойде г-нъ М-ра азъ съмъ категорически противъ.

Остава сега втория въпросъ на г-нъ Д. Ангеловъ,

който за минута, азъ не глѣдахъ въ неговото лице на депутата, а прѣдставителъ, който да защитава чуждитѣ капитулации въ Нар. Събрание. Нека ми бѣде позволено да кажа, въ качеството си на прѣдставителъ азъ, че не признавамъ щото Сърбия да има нѣкакви капитулации върху насъ. Азъ би билъ смѣшенъ, ако се съгласехъ съ г-на Д. Ангеловъ, който така безплатно иде да защитава чуждитѣ капитулации, толкова повече на Сърбия. Ние сме държава, която съставлява частъ отъ Европа, и ако капитулациитѣ сж останали у насъ въ наслѣдство отъ Турция и сж ни ги наложили безъ всѣкаква наша воля, щемъ не щемъ, то пакъ да излеза да защитавамъ тѣзъ капитулации, азъ не се бихъ считамъ като българинъ и като депутатъ, (Ржкоплѣскание). Намъ ако прилагатъ капитулациитѣ, прилагатъ ги на сила. Тѣ сж капитулации на правителството, а не и на камарата. Ние трѣбва да знаемъ добръ, че тукъ има и външенъ свѣтъ, който слуша какъ се намиратъ прѣдставители, които защитаватъ капитулациитѣ, когато мисля, че тия сжщи капитулации трѣбва утрѣ-други денъ да ги отхвърлимъ. Така щото споредъ мене азъ не съглѣждамъ голѣмата опасностъ, която вижда г-нъ Д. Ангеловъ, че ще нарушимъ нѣкои капитулации и ще туримъ държавата въ хаосъ. Азъ ви казвамъ, г. прѣдставители, че ако тукъ приемаме чужди подданници за Български, то тия хора сж заселени съ години въ България, и нѣма да бѣда съгласенъ съ г-на докладчика, че имъ се харесали нашитѣ закони, защото не сж монополъ у насъ, а че си намиратъ прѣпитание у насъ, когато въ други мѣста не могатъ да намератъ. Слѣдователно хора, които се занимаватъ съ култура, съ индустрия, ми се чини, че ако се приематъ за български подданници, то нито капитулациитѣ на г-нъ Дако Ангеловъ ще се докачатъ, нито пакъ отсъствието на г-на М-ра ще ни лиши отъ освѣтление. До колкото ние можахме да разберемъ просителя е единъ бѣчваринъ, и ако го приемемъ за български подданникъ ще ли хвърлимъ държавата въ опасностъ, или ще направимъ една добрина на тоя човѣкъ да се прѣхранва и да се радва на политически права въ нашата държава?

Като се присѣдинявамъ съ г-нъ докладчика, а не и съ неговитѣ закони, като отблѣсвамъ капитулациитѣ, на г-нъ Дако Ангеловъ, своєврѣменно като не се съгласявамъ съ г-на Къойбашиева, бихъ молилъ Нар. Събрание да се съгласи съ г-на Докладчика и съ моето скромно мнѣние, да се приеме прѣдмѣтния Бѣчваръ за български подданникъ и да се прѣкратятъ дебатитѣ.

Прѣдсѣд. Има прѣдложение за прѣкращение на дебатитѣ. Ще се гласува. Който неприема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (Никой недига). Ще се гласува първо мнѣнието на комисията, подиръ мнѣнието на г-на Насалевски и Халачева, „да се приеме до сега Сръбския подданникъ Божилъ Раденковъ за Български подданникъ.

Който неприема това мнѣние на комисията, да си вдигне ржката. (Никой не вдигна). Значи, провъзгласява се Божилъ Раденковъ за Български подданникъ.

Докладчикъ: Прошение отъ Владимиръ Ивановичъ.

Просителя при прошенияето, което подава на Прѣдсѣдателя на Нар. Събрание прилага и едно свидѣтелство подъ № 1309 отъ Еленското Град. Общ. Управление, отъ което се констатира, че Владимиръ Ивановичъ отъ 10 години насамъ живѣе въ градъ Елена, иматъ самостоятелно занятие, притѣжавалъ недвижими имоти и добро повѣдение прѣзъ всичкото врѣме, прѣзъ което е живѣлъ въ гр. Елена. При това прошение има приложение още и единъ актъ съставенъ съгласно чл. 19-ий отъ закона за подданството, въ който сж изложени всичкитѣ подробности изискуеми отъ закона за подданството.

Комисията като намира прѣдставенитѣ доказателства за достатъчни и съобразни закона за българското подданство, моли Нар. Събрание да го приеме за такъвъ.

Д. Цековъ: Ще моля г-нъ докладчикъ да обясни какъвъ подданникъ е той сега.

Докладчикъ: Руски.

Н. Даскаловъ: Азъ мисля, че нѣма вече какво да се говори, защото освѣнъ узаконенитѣ правила, които изисква да се изпълнени за да бѣде човѣкъ български поданникъ, отъ просителя сж изпълнени, но още асж той е роденъ въ България, българинъ и желае да си остане такъвъ.

Прѣдсѣд. Върху едно нѣщо на докладчика ще обърна вниманието, то е че е издаденъ единъ циркуляръ отъ Императорското Русско правителство, прѣди три или четири години, спорѣдъ който единъ руски поданникъ до гдѣто не вземе позволение отъ своето правителство не може да стане български подданникъ. По тозъ въпросъ г-нъ Докладчикъ да ли е направилъ справка въ Външн. М-ство.

Докладчикъ: Прѣдъ видъ на това, че миналата година такива формалности не се изискваха при приеманieto въ българско поданство, то комисията не счете за нужно и тукъ да прави подобна справка.

Н. Даскаловъ: (Не се разбира нищо).

Подобенъ Циркуляръ на руското правителство да ли е съобщаванъ на нашето правителство или не, прѣдставителството не може да знае това, щомъ негова милостъ желае да приема Българско поданство, и на основание свидѣтелствата и документитѣ които се прѣдставиха на народнитѣ прѣдставители отъ г-на Докладчика, той заслужава да бѣде приетъ за български поданникъ, Събранието се произнася за неговото приемване, като игнорира всѣкакви други распорѣдби вънъ отъ закона за поданството.

Н. Шивачевъ: Азъ ще поддържамъ г-на Докладчика, че когато минжлата година се приемаха български поданници никакви формалности не се изискуваха. Още повече че, негова милостъ, независимо отъ документитѣ или условията, които трѣбватъ за единъ обикновенъ смъртенъ за да мине български поданникъ, че ги има, той е и земалъ участие за освобождението на България. Слѣдователно освѣнъ другитѣ обикновенни условия, има и тѣзъ. Безъ даже да имаме другитѣ условия които прилага, и че въобще живѣлъ толко години въ България, той трѣбва да се удослествори и на основание на единъ протоколъ,

отъ Търнов. Учрѣд. Народно Събрание, който казва, че всички ония хора, които сж служили за освобождението на България иматъ право на Българско поданство само съ едно прѣдписаніе отъ М-ството. Не може да бжде въпросъ тукъ да ли негова милостъ има разрѣшаніе отъ своето правителство да постѣпи въ българско поданство. Ако той живялъ въ Руссия то е негова работа. А наша работа е да удовлетворимъ желанието му, толкова повече, че условията които той прѣдставлява, подхождатъ подъ буквата на закона. За това и комиссията е рѣшила да се приеме за български подданикъ. Но имало нѣкакъвъ циркуляръ отъ Импер. русско правителство, то не е въпросъ у насъ и за насъ. Въ нашитѣ сборници такъво нѣщо нѣма; а ако го има трѣбваше да бжде напечатано да го знаемъ. Обаче и въ такъвъ случай, казвамъ подобно нѣщо не би имало сила да нарушава нашия законъ. По прѣди когато се разискваше за Раденкова, стана въпросъ, че никакво разрѣшеніе не се изисква отъ правителството на единъ подданикъ за да стане български подданикъ. Нар. Събрание слѣдователно прие едно начало, което и трѣбва да слѣдва. На това основание просителътъ може да се приеме за български подданикъ, и нѣма защо да се прѣпираме тукъ за тия работи. У една държавъ колко привелегии се изискуватъ за гражданитѣ, толкова повече ставатъ тѣжки условия, за да приеме чловѣкъ нейно поданство. Такъво нѣщо у насъ нѣма и нѣма ние защо да се боимъ, когато приемаме хората на българско поданство.

Д. Цековъ: Азъ щѣхъ да кажа сжщето. Именно на това настоявамъ, че ний въобще не сме се придържали о началото, че догдѣто единъ чуждъ подданикъ не прѣдстави удостовѣреніе отъ своето правителство, че се отказва отъ подданството си, да се не приема за български подданикъ. Ние по-прѣди приехми единъ сѣрбски подданикъ за български безъ да прѣдирваме да-ли е изпълнилъ такива условия. Доволно бѣше за насъ, че той имаше свидѣтелство отъ мѣстната община, дѣто се намира. Щомъ е така по нататѣшнитѣ прѣдирвания и тукъ сж излишни. Ако постѣпимъ иначе, значи да бждемъ несполѣдователни.

Г. Китанчевъ: Азъ нѣмаше да говоря, ако г-нъ Докладчикъ не дадеше по тозъ начинъ обясненія. Г-нъ Д. Цековъ го попита какъвъ е подданикъ просителя, а нему се извика, че билъ отъ Руссия. Желателно е когато се изискватъ обясненія, за да знаемъ какво вършимъ, г-нъ Докладчика да дава по-добри обясненія. Каза се, че просителя билъ въ Елена. Азъ до колкото зная, такъвъ чловѣкъ Владимиръ Ивановичъ въ Елена нѣма. За по-първия сѣрбски подданикъ се каза занаята му, че билъ бѣчеваръ, сега за тоя Владимиръ Ивановичъ не се каза съ какво се занимава. Въ Руссия живялъ, но каква народностъ, отъ дѣ е родомъ, съ какво се занимава. Тѣзъ работи трѣбва да ни се обяснатъ.

Докладчикъ: Исканіето на г-на Китанчева може да бжде законно, но докладчика не може да излѣзе на трибуната и да вадѣ изъ джебоветѣ си свѣдѣніята, които ги нѣма за да ги прѣдстави на Събранието. Докладчика

докладва това, което прѣдставлява просителътъ. Нито въ прошеніето му, нито въ свидѣтелствата му не се казва какво занятиѣ има. Казва се само, че притѣжава недвижимъ имотъ. То е едно условие прѣдвидено въ чл. 19 отъ закона и комиссията намира че може да се приеме въ българско поданство. Ако г-нъ Китанчевъ иска други условия, може да прѣдложи да се отложи рѣшеніето догдѣто се добиатъ други свѣдѣнія, но комиссията казва това, което е намѣрила въ книгата.

А. Насалевски: Г-да прѣдставители, по първия подданикъ когато се прѣстави сѣрбски, азъ говорихъ не като сѣрбски, а е турски билъ, както и ние. Като се освободи България тукъ, тогава се освободи и Пиротъ, тогава той се прѣнелъ въ Бѣлоградчикъ да живѣе. Г. Китанчевъ пита за сегашния просителъ какво занятиѣ има. Азъ мисля всѣки подданикъ и просителъ трѣба да прѣдстави своето занятиѣ, съ какво се занимава, и съ какво живѣе толкова врѣме. Спорѣдъ закона изисква се да има свидѣтелство, мѣстната община да казва какъвъ е, съ какво се занимава и какво поведеніе има. Щомъ има таква свидѣтелство приема се. Другъ прѣдставителъ, именно г. Прѣсѣдатель каза, че отъ Н. Имп. В. имало циркуляръ прѣдъ 3—4 год. за неговитѣ подданици, т. е. безъ негово разрѣшеніе или отъ тамъ единъ документъ да прѣдстави, че има разрѣшеніе да стане български подданикъ. Мисля нашия основенъ законъ изрично казва, всѣки които живѣе въ България законътъ ни задѣлжава да го приемемъ за бѣлг. подданикъ, само отъ общинското управление да прѣдстави свидѣтелство за поведеніето си и актъ. За това да се отложи и да се изиска съ какво се заменява.

М-ръ Странски: Г-да Прѣдставители! Когато единъ чужденецъ пожелае да стане бѣлг. подданикъ, едно условие необходимо което трѣбва да съобщи на мѣстото, къмъ което адресира простѣтата си е първо каква народностъ е; какво вѣроисповѣданіе, кадѣ прѣкарва живота си, колко врѣме живѣе въ България, какъвъ е неговиятъ поминѣкъ и какъвъ ще бжде. Слѣдъ това отъ страна на правителството се провѣрватъ всичкитѣ негови показанія и тогава се внася прозбата му въ Народ. Събрание, което окончателно се произнася. Такива условия докладчика може да узнае и научи отъ всѣко М-во, но прошеніето, което е прѣдмѣтъ на разискваніе, е внесено право въ Събранието и се докладва. Азъ съмъ на мнѣніе, че добръ ще бжде ако то се прати въ М-вото на Вътрѣшни. Дѣла или на Външнитѣ или пакъ на Правосѣдието, да изучи подробности и тогава като се прѣдставятъ на Събранието да се произнесе.

Докладчикъ: Членъ 19 отъ закона опрѣдѣли какви условия се изискватъ отъ такива които искатъ да приематъ бѣлг. поданство Между тѣмъ казва, че всѣки чужди подданикъ, който иска да се ползува отъ правото, което му дава тозъ членъ е да има самостоятелно занятиѣ и да има недвижими имоти въ общината.

Значи отъ тия двѣ условия потрѣбни за всѣки чужденецъ, който иска да приеме бѣлг. поданство, просителътъ притѣжава едното. Между другото свидѣтелството

отъ общината констатира, че просителътъ съ своето самостоятелно занятие прѣхранява както себе си, тъй и своето семейство, само, че не е опрѣдѣленъ видѣтъ на занятieto. Прочее това което изисква чл. 19 отъ закона е изпълнено. Комисията не намира недостатъци за да се отложи въпросътъ, да се направи напрѣдъ распитване и послѣ да се произнесе Нар. Събрание. При туй имайте прѣдъ видъ и чл. 21 отъ същия законъ. Азъ мисля, че нѣма уважителни причини да се отлага приеманieto на просителя за бѣлг. подданикъ прѣдъ видъ на това, че ако се не приеме сега ще изгуби правото си и ще трѣба да чека още цѣли три години. Азъ настоявамъ и моля Нар. Събрание да приеме просителътъ въ бѣлг. подданство.

3. Градинаровъ: Г-да Прѣдставители! Всѣко едно искание било на прѣдставителъ, било на М-ръ, било на просителъ въ Народ. Събрание, не трѣба да излиза отъ границитѣ на закона, трѣба да бѣде съгласно духа и буквата на закона. Това което се иска отъ когото и да бѣде не трѣба да се приеме отъ Н. Събрание. Г. Китанчевъ, който като говори за просителя, не каза нито за, нито противъ приеманieto му въ бѣлг. подданство, искаше да знае отъ докладчика само какъ се именувалъ, какво вѣроисповѣдание ималъ, отъ каква народност и подданство. Да удовлетвори азъ любопитството на г-да Китанчева, който се прѣструва, че не знае просителя; когато напротивъ той го знае. Просителътъ е русинъ, отъ православно вѣроисповѣдание, води бѣлгарка, има дѣца, живѣе вече 10 год. въ Бѣлгария. Той е билъ офицеринъ въ нашата армия и въ врѣме на съединението, кагато руското правителство изиска своитѣ офицери назадъ, и той бѣше принуденъ за два мѣсеца да отиде въ Руссия, да подаде оставка и послѣ се върна тукъ да управлява имуществата си. Г. Китанчевъ каза, че трѣбало просителътъ да има едно самостоятелно занятие. Азъ казахъ по прѣди, че всичко трѣба да се съобразява съ закона. Въ нашия законъ нѣма освѣнъ двѣ условия: Да има човѣкъ недвижимо имущество въ нѣкоя община или поне да има едно самостоятелно занятие. Азъ казвамъ, че просителътъ притѣжава за 4—5000 л. недвижимъ имотъ, ако не и за повече; отъ него може да прѣхранва семейството си; жена му е бѣлгарка, носи всичкитѣ тѣгоби на държавата, а само не може да се ползува нито съ граждански и политически права. И този човѣкъ като се приеме на бѣлгарско подданство, нѣма да направилъ грѣжка и престѣпление, напротивъ ще бѣде той полѣзенъ на Бѣлгария която има нужда отъ хора специалисти по войската. За това да се приеме за бѣлгарски подданикъ и ако желае Нар. Събрание да се въсползува отъ 14 чл. на Вътр. Правилникъ, нѣмамъ нищо.

Прѣдсѣд. Има прѣдложение за прѣкращение на дебатитѣ. Които не го приематъ да дигнатъ рѣка. (Приема се.)

Ще се гласува. Комисията е на мнѣние да се приеме Владимиръ Ивановичъ руски подданикъ за бѣлгарски. Които не приематъ това прѣдложение на комисията да дигнатъ рѣка. (Приема се.)

Докладчикъ: Прошение отъ Иосифа Буксбау, родомъ отъ градеца Лебатина, Австрийски подданикъ, отъ 7 год. жидѣ въ Орѣховица, има самостоятелно занятие рибарство, има недвижимъ имотъ. При прошенieto си прилага актъ отъ който се констатира, че притѣжава качествата спорѣдъ 19 чл. отъ закона. Комисията е на мнѣние да моли Нар. Събрание да се приеме и утвърди за бѣлгарски подданикъ просителътъ Иосифъ Буксбау.

Д. Цековъ: Моля г. докладчика да обясни хубаво, чухъ да каза, че просителътъ живѣялъ въ Орѣховица, пакъ азъ мисля, че е въ Оряхово.

Докладчикъ: Въ Оряхово.

Прѣдсѣд. Ще се гласува мнѣнието на комисията, да се приеме Иосифъ Буксбау за бѣлгарски подданикъ. Които не приематъ да дигнатъ рѣка. (Приема се.)

Докладчикъ Прошение отъ М. Саблярова, жителка отъ Митровица, Херцеговка, живуща въ с. Казлодуй. отъ 6 год. на самъ; подданица австрийска. Отъ акта приложенъ въ прошенieto се констатира, че въ растояние туй врѣме е имала добро поведение, самостоятелно занятие учителка. Комисията на основание чл. 19 отъ закона за бѣлгарското подданство, като намира условията достаточни, моли Нар. Събрание да я припознае и утвърди за бѣлгарска подданица.

Хр. Дукмеджиевъ: Ще помола г. докладчика ако е възможно, или ако има такива свѣдѣния да се кажатъ, да ли просителката е женена и имали дѣца. Защото жена съ граждански права малко може да се ползува; тѣхъ може да иска да ги има, но за дѣцата си.

Докладчикъ: Просителката е на 29 год. възраст, въ акта не е казано повече нѣщо; занимавала се съ учителство. На основание 34 чл. отъ правилника всички тия прошения които се приематъ въ Нар. Събрание за разни работи се съобщаватъ на Събранието и комисията по длѣжностъ направи това съ прѣдмѣтното прошение, пакъ отъ васъ зависи да приемете или не просителката за бѣлгарска подданица. А комисията е за

Прѣдсѣд. Комисията е на мнѣние да се приеме въ бѣлгарско подданство М. Саблярова, които не приематъ да дигнатъ рѣка. (Приема се)

Докладчикъ: М-вото на Правосъдието съ отношение № 7731, отъ 24 Октомврия 1888 г. прѣпраща прошенieto заедно съ приложения книжа на Иосифа Рамонда, еленски подданикъ, който служи по Тел. Пощенското Управление въ Бѣлгария. Отъ прѣдставенитѣ книжа се види, че просителятъ още отъ 1883 год. билъ постѣпилъ на бѣлгарска служба на каквато стои и до сега. Отъ свидѣтелството му, издадено отъ Варненското окръжно управление се констатира, че прѣзъ всичкото врѣме на стоението си въ Варна и служението си е ималъ много добро поведение, изпълнява изискуемитѣ се условия отъ закона за бѣлгарското подданство. Друго едно свидѣтелство под № 3364 отъ Русенското Общинско Управление удостоверява, че просителътъ прѣзъ всичкото врѣме въ Руссе, въ което изпълнявалъ своитѣ обязанности като телегра-

фистъ, билъ съ добро и честно повѣдение Министерството на Вътрѣш. Дѣла съ отношение под № 11844, отъ 22 Декемврия 1884 год. прѣпраща тѣзъ книжа въ М-вото на Правосъдието и го моли да се направи нужното разпорѣждане. щото просителътъ да се приеме за български подданикъ. Комисията намира че просителътъ е изпълнилъ нужните условия, съгласно 18 и 19 чл. отъ закона и моли Нар. Събрание да го приеме и утвърди за такъвъ.

Прѣдсѣд. : Понеже никой не желае да говори по тоя въпросъ, то ще се гласува. Комисията прѣдлага да се приеме Иосифъ Рамондовъ, до сега гръчки подданикъ, за български. Които сж противъ да вдигнатъ рѣка. (Приема се)

Докладчикъ : Сжщото М-во на Правосъдието съ сжщото туй отношение праща и книжата на Симеона Николидисъ, който отъ освобождението на България и до сега живѣялъ въ Търново. Отъ прѣдставенитѣ книжа се намира актъ съставенъ отъ 1 Априлъ 1885 г. въ гр. Търново, въ който се констатира, че просителътъ още отъ 1879 год. живѣе въ същия градъ, има самостоятелно занятие фармацевтъ въ Търновската първо класна болница, че ималъ добро поведение. Друго свидѣтелство под № 252 отъ стария лѣкаръ въ същата болница удостоверява, че изпълнявалъ аккуратно своитѣ обязанности и ималъ добро поведение въ всичкото врѣме на службата си. въ болницата. Репортътъ отъ Търнов. Управителъ до М-вото на Вътр. Дѣла съ който моли да се прѣдставятъ книжата на просителя *дѣто трѣба*, за да се приеме въ българско подданство, говори, че просителътъ изпълнява и притѣжава нужните условия. Просителътъ е руски подданикъ, комисията намира че изпълнява нужните условия спорѣдъ чл. 16, 17, 18, 19, и 20 и моли Нар. Събрание да го приеме и утвърди за български подданикъ.

Прѣдсѣд. : Ще се гласува. Които неприематъ миѣнието на комисията да се приеме Сим. Николидисъ за български подданикъ да дигнатъ рѣка. (Приема се)

Докладчикъ : Прошение отъ Ив. Нешковъ, родомъ отъ Сърбия, живущъ въ гр. Пловдивъ отъ 10 год. насамъ. Прѣдставлява свидѣтелство отъ началника на милицията и жандармерията въ удостоверение, че служилъ вѣрно и честно въ изпълнение своитѣ обязанности. Прѣдставя уволнителенъ билетъ, спорѣдъ който служилъ като писаръ въ главната квартира на армията отъ 6 Септем. м. г. до 31 Мартъ настоящата година, участвувалъ въ войната и награденъ съ медаль. Притѣжава документъ за наградата му. Отъ Военното М-во му е издадено едно свидѣтелство, съ което се удостоверява че прѣзъ врѣме на службата му е изпълнявалъ най аккуратно своитѣ обязанности и че е ималъ самостоятелно занятие. Комисията отъ всички книжа се удостоверява, че притѣжава изискуемитѣ се качества и моли събранието да го приеме за Български подданикъ.

Прѣдсѣд. : Ще се гласува това миѣние на комисията, които го неприематъ да дигнатъ рѣка. (Приема се).

Докл. Векиловъ : Има едно прошение постъпило отъ

винарската фирма въ Руссе Калънковъ Сануновъ и съдр. съ което просятъ 120000 л. заемъ отъ правителството за да си помогнатъ индустрията и развитието на винарството въ България. Въ прошеннето си тия г-да казватъ че отказъ почнали винарството си въ Руссе, напѣднали доста, имали кореспонденции съ Лондонъ, Парисъ, Бордо и пр. Комисията следъ като изучи вѣстранно въпроса и дойде до заключение че на просителитѣ трѣбова да се уважи прозбата като има прѣдъ видъ, че винодѣлнето въ България е доста нужно, че трѣбова да се развие такава търговия въ отечеството ни, че фирмата Калънковъ Сануновъ и съдружие има доста добри заказателства за ползата, която принасятъ по въздиганнето на тозъ клонъ на индустрията въ княжеството; комисията е на миѣние да се уважи прозбата на просителитѣ и прѣпорѣчва това на Нар. Събрание, съ молба да улесни тазъ фирма да склучи единъ заемъ отъ Бълг. Нар. Банка съ подълъкъ срокъ, съ подолна лихва подъ гаранция на винарското имъ заведение въ Руссе. Комисията моли още Нар. Събрание да се произнесе за въ полза на просителитѣ като уважи прозбата имъ както казахъ по горѣ.

3. Градинаровъ : Изслушахме, г-да прѣдставители, сериозний докладъ на комисията съ който се препорѣчва на Нар. Събрание да улесни тая скромна компания, която имала кореспонденция съ Лондонъ, Парисъ, и пр. може би съ цѣлия свѣтъ и Япония Почит. съдружници просители молятъ Нар. Събрание да ги препорѣчи на Бълг. Нар. Банка да имъ даде скромний заемъ отъ 120-000 л. за да помогнатъ индустрията — винодѣлнето у насъ. Азъ мисля, че Нар. Събрание, което само прави законитѣ, нѣма право да ги разваля, освѣтъ по законодателенъ рѣдъ. Но днесъ за хатѣра на нѣкой Калънковъ и съдружие, който е капиталистъ руски повече и отъ рускитѣ прѣдприемачи, пакъ Сануновата фирма е само за форма просто, да вземе събранието да отиде съ едно рѣшение противъ законитѣ, които то е издало, по които се управлява банката, това не може. Ако просителитѣ удовлетворяватъ прѣдписанията на законитѣ за Банката, то могатъ да се отнесатъ направо до нея, тя нѣма защо да имъ откаже, но Нар. Събрание да улеснява нѣкой спекуланти и да унищожи за това своитѣ закони, нѣма право. Азъ съмъ на миѣние да отблъснемъ съвършенно това прошение и да се каже на просителитѣ : идете тамъ, ако Банка иска, да ви даде. (Гласове : прието).

Тилбеговъ : (Гласове : исчерпано е!). Г-да прѣдставители! Изслушахме г-на Докладчика на прошетарната комисия, (Гласове : Исчерпанъ е въпросътъ). Който доде да каже, че всички членове на комисията били съгласни да се отпусне една известна сума отъ 120-000 лева за поддържане на винодѣлнето и т. н. т. Азъ съмъ членъ отъ тая комисия, обаче не съмъ далъ съгласието си за даването на тия пари. Ако г-да искаме да става развитието у насъ на тая индустрия, трѣбова да се помага въ най-голѣмъ размѣръ въ Станимака и Чирпанъ. Даже въ миналата година имаше направено

прѣдложение отъ нѣкои г-да прѣдставители, съ което се прѣдлагаше да се отвори винарско училище въ Чирпанъ.

Азъ нѣма да правя дълги и широки тълкувания за това дружество въ Руссе, за тая сума да ли да се отпусне или не, или да се обърне внимание за да се улѣсни това дружество да му се отпуснѣтъ отъ Банката, но прѣди да отпусками или правимъ улѣснение на извѣстни капиталисти, безъ да сме задължени за това, то Нар. Събрание да остави безпослѣдствие това прошение и ако искаме да има напредѣкъ въ винарството, да направимъ въ Станимака или Чирпанъ школа.

Докладчикъ: Немога да се присѣдиня къмъ мнѣнието на г-на прѣдговорившия, но ще кажъ едно съжаление, защо вчера падигнатия въпросъ за 34-й членъ отъ правилника не се разясни. Съжалявамъ, че комиссията, на която съмъ докладчикъ неостави безпослѣдствие тия прошения, но ми ги даде волѣю неволѣю да ги докладвамъ. Обаче да изпълня тая си миссия, принуденъ съмъ да докладвамъ. Остава на Васъ, какво искате направете съ това прошение.

Насалевски: (Гласове: Исчерпанъ е въпросътъ). Прѣдлагамъ да се гласува.

Герчо Ранчовъ: Г-да прѣдставители! (Гласове: Исчерпанъ е въпросътъ).

Ст. Цвию: Щомъ г-нъ докладчикъ оттегля прѣдложението, нѣма какво да се говори. Той каза: волѣю неволѣю. Тогава нѣма какво да се говори.

Г. Ранчевъ: Има нѣкои, които защищаватъ това прошение, а азъ ще говоря противъ (*Цвию:* Е че оттегли се прѣдложението).

Прѣдсѣд. Докладчика е прѣдставителъ на комиссията и той самъ неможе да оттегля. Той докладва това, което болшинството на комиссията е рѣшило. За това, той неможе да оттегля.

Г. Ранчовъ: Безмислица ще бѣде, когато имамъ нужда отъ външенъ заемъ, да правимъ заемъ на извѣстни експлоататори. Както каза г-нъ Градинаровъ, че тия капиталисти, които работятъ въ Руссе, не сж българи и български подданници. Тѣ испращатъ въ Европа сурови вина, а отъ тамъ зиматъ шампанско.

Когато отъ друга страна нѣкои отъ членоветъ на комиссията се отказватъ отъ мнѣнието, че намиратъ не на мѣсто отпусканieto на тая сума, то ще моля всички тия членове и прѣдсѣдателя да се съгласятъ да се отхвърли това прѣдложение не само като неоснователно, но даже като смѣшно. Ако искаме да помогнемъ на винодѣлнето, то е за училища, а не за частни лица и за тѣхното обоготвяване.

Сяровъ по напредъ се обвързваше въ 10 години да обучава 10 момчета но като нѣмахме такива срѣдства дадохъ му се само 25,000 лева.

Като знаемъ това наше положение, апелирамъ къмъ г-да прѣдставителитъ и ги моля да отблѣснатъ това искание.

Ив. Цвѣтковъ: Г-да прѣдставители! (Тропание въпроса е исчерпанъ).

Съжалявамъ, че избрания отъ насъ Докладчикъ се явява на трибуната и безъ да обясни работата, веднага съ смѣхъ на лицето заявява да се приеме или не тоя въпросъ, по който е турнатъ отъ комиссията да докладва.

Г-да прѣдставители! Просителитъ съ своето прошение неискатъ Богъ знае какво нѣщо. Тѣ притѣжаватъ едно заведение, което е направено не съ експлоататорска цѣль, а да помогнатъ нашата индустрия — лозарството. (Гласове не е истина). Имайте прѣдъ видъ, че въ Руссе има около 16,000 дюлumi лозя и около 5,000 мѣстни граждани се занимаватъ исклучително съ това занятие. Съ помаганието на тая фабрика или на тия хора, нѣма да се изгуби нищо, защото неискатъ излишни пари, и да имъ се направи снисхождение срѣщу завѣдението като го дадѣтъ въ залогъ да имъ се даде една сума отъ Банката и не да я исплатятъ както е прѣдвидено въ закона за Нар. Банка, но за 10 години. Азъ мисля да се неотхвърля съвършено това прѣдложение, прѣдъ видъ на това, че нашата индустрия и така е падната и като правителството не я подпомага то и слѣдъ 50 години ще си остане тѣй. Ние г-да, сме се научили да занемарваме нашата индустрия, и да прѣдпочитае външната. Това неправи честъ на тия българи, които искатъ напредѣка на своето отечество. Моля г-да прѣдставителитъ да се съгласятъ щото настоящето прошение да се испрати въ М-рството на Финанситъ съ прѣдложение да се направи улеснение на просителитъ, да имъ се направи единъ заемъ отъ Българ. Нар. Банка, като заложатъ срѣщу него фабриката която притѣжаватъ, съ което нѣма да се изгуби нищо, защото фабриката имъ коснува 50-60,000 лева. Ако се отпусне даже и половината отъ това, което искатъ, ще бѣде полза не само за тѣхъ, но и за бѣднитъ лозари които се занимаватъ съ това, и които чекатъ единствено отъ лозята.

Докладч. Векиловъ: Г-да! Изслушахте краснорѣчивото слово на г. Цвѣткова Руссенски прѣдставителъ. Азъ г-да прѣдставители незная но страхъ ме е да не би даже г-нъ Цвѣтковъ да бѣде въ това дружество. Незная отъ какви съображения се води и хвърля пепелъ въ очитъ на комиссията. Той е членъ на каммиссията, натовариме да докладвамъ, азъ докладвамъ и Нар. Събрание може да приема или отхвърля. Ако той обръща втората кора на листа, ще му кажъ, че Българ. Нар. Банка може да даде не само на Катъпкова и Сапунова но на всѣки, които покаже недвижими имущества. Значи, нѣма нужда Нар. Събрание да прѣпорѣчва на М-рството на Финанситъ да дава подъ лихва пари на кого да е. Тукъ остава Нар. Събрание да се произнесе: намира ли причинитъ изложени тукъ за уважителни или не.

Докмеджиевъ: Азъ се отказвамъ понеже, г-нъ Цвѣтковъ говореше на шега.

Ангеловъ: Неможемъ ни най-малко да обвиняваме или нападаме нѣкаква си фирма, която желае да се повдигне индустрията въ нашето отечество и като дава прошение въ Нар. Съзурание иска подпомагание съ пари. Ние трѣбва да вземемъ въ внимание или не тѣхната

просба, и не да подозираме въ лоши намбрения, а още по-малко да разискваме отъ гдѣ е капитала отъ тая фирма. Несъмъ на мнѣние да се отпусне такава помощ по тия съображения, че съ това щѣло да се повдигне винодѣлието и въ тия окръзи. Невѣрвамъ това. Но съ туй не съмъ на мнѣние още и за това, защото не е само Руссенския окръгъ гдѣто се произвежда вино; но има и Плевенъ и други нѣкои окръзи и ако раздаваме такива пари, ще се раздадѣтъ много, безъ да знаемъ, че ще има нѣкаква полза. За това съмъ на мнѣние да се не даватъ такива помощи за такива нѣща и прѣдлагамъ да се прѣкрятъ дебатиѣ.

Прѣдсѣд: Има прѣдложение да се прѣкрятъ дебатиѣ. Г-нъ Шивачевъ, вие като членъ отъ комиссиата искате думата, нѣ вие имате прѣдставителъ отъ страна на цѣлата комиссия и той е докладчика. (Шивачевъ: Отказвамъ се отъ докладчика?) Който не приема прѣдложението за прѣкрятване дебатиѣ, да си вдигне ржката. (Никой не вдига), Значи прѣкрятватъ се дебатиѣ.

Д-ръ Цачевъ: Ние не чухме какво вотирахте, за да знаемъ. (Гласове: Прѣкратиха се дебатиѣ.) Положете го на воть! Иказаха се хиляди глупости, отнѣмате думата и хайда.

Прѣдсѣд: Отнемамъ Ви думата г-нъ Д-ръ Цачевъ!

Понеже г-нъ докладчикътъ въ първото си прѣдложение поддръжаше да се отпуснатъ 120,000 л. отъ Българската Нар. Банка, на г-да Калъшковъ и Сапуновъ. . . (Д-ръ Цачевъ: Нар. Събрание не може да вотира това прѣдложение!) Моля ви г-нъ Д-ръ Цачевъ, не диктувай на прѣдсѣдателя! Отнимамъ ви думата!

Г-нъ докладчикътъ отъ една страна искаваше мнѣние на комиссиата, да се отпуснатъ 120,000 лева на Калъшковъ и Сапуновъ, за усъвършенствование винодѣлието; отъ друга страна, въ заключение — вторично когато иска думага — отказа се отъ това мнѣние. Азъ моля г-на докладчика да каже: вѣрното мнѣние на комиссиата кое е.

Доклад. Хр. Векиловъ: Г-да прѣдставители! Вѣрното мнѣние на комиссиата на 3—4 души е: да се прѣпоръча на Народното Събрание, да уважи просбата на просителитѣ и да прѣпоръча на Нар. Събрание да имъ се отпуснатъ отъ Българската Народна Банка 120,000 л. взаимнообразно, за по-дълго врѣме и съ по-малка лихва, сръбцо винарниятъ имъ заводъ въ гр. Руссе. Това е мнѣнието както казахъ и по-горѣ на комиссиата.

Н. Шивачевъ: Комиссиата за прошения, като разгледва нѣкои прошения, има обичай да избира комиссари по отдѣлни въпроси, за да излагатъ мнѣнията ѝ прѣд Нар. Събрание. Въ дадения случай, довѣрието бѣ дадено г-ну Векилову, за да съобщи мнѣнието ѝ на Нар. Събрание; нѣ както се вижда, господствува докладва своето мнѣние. На туй основание, моля Нар. Събрание, или самия г-нъ докладчикъ да се откаже отъ тая мисия, понеже не е достоенъ да я изпълнява и да си избере другъ докладчикъ. (Докл. Векиловъ: Протестирамъ!)

Това е мнѣнието на всички други членове отъ прошектарната комиссия; нѣ докладчикътъ не може да говори туй, което желае самъ. Слѣдователно, ако г-нъ Векиловъ ще прѣдставлява комиссиата, нека я прѣдставлява, ако ли не, или пъкъ ако не е билъ съгласенъ съ комиссиата, трѣбваше да се откаже отъ ролята която комиссиата му е възложила: да искаже мнѣнието ѝ. Моля г-на прѣдсѣдателя, да съобщи на г-на докладчика, че той е уволненъ.

Докл. Векиловъ: (Съ високъ гласъ) Г-да прѣдставители! (Шумъ. Смѣхъ).

Прѣдсѣд. Г-нъ докладчикътъ има думата.

Хр. Векиловъ: Г-да прѣдставители! Протестирамъ силно противъ думитѣ на г-на Шивачева който както казахъ и по-горѣ има болѣстъ въ главата си, че въ комиссиата нѣма хора незнаещи що праватъ. Това е писмото на Шивачева. (Показва единъ написанъ листъ). Той го е писалъ. (Шумъ. Тропанье). Не сж само двама въ комиссиата. Азъ съмъ натоваренъ по неволя да докладвамъ това. Протестирамъ противъ неговитѣ глупави думи. Да си ги оттегли назадъ. Комиссиата не играе на вѣже като него. (Шивачевъ: Не е вѣрно!)

Д-ръ Цачевъ: Г-да прѣдставители! При всячкото ми желание да пазя дълбоко мълчание, принудихъ се да кажа двѣ три думи, за да извадя Нар. Събрание отъ едно безисходно положение (Гласове: нѣма безисходно положение!) Моля ви се. (Тропанье). Моля ви се, моля ви се. Безисходно казвамъ за прѣдложението, отъ страна на г-на докладчика на комиссиата прошектарна.

Г-да прѣдставители! Който е ималъ случай и който се е заинтересувалъ да изучи законитѣ на българската държава, той знае, че има законъ за българската Народна Банка, който на основание членъ 44-й отъ основния законъ на държавата, който се казва Конституция, е вотиранъ отъ Народното Събрание и утвърденъ съ Княжески Указъ. Този законъ, г-да прѣдставители, е законъ, по който Българската Народна Банка прави своитѣ операции. Днесъ почитаемата прошектарна комиссия, не може да дойде и налага своето мнѣние на Нар. Банка и въпрѣки законътъ, който е вотиранъ и узаконенъ по установенъ редъ да прѣдлага: направете заемъ. Българската Народна Банка има законъ и тоя законъ ѝ диктува, какъ да прави заеми на всички граждани безъ изключение. Още повече, че Българската Народна Банка, вслѣдствие икономическата криза, която владѣе въ страната ни, обявила е чрѣзъ „Държавенъ Вѣстникъ“, че не може да направи никому заемъ. Освѣнъ това, Българската Нар. Банка, е приканила българскитѣ граждани да ѝ даватъ паритѣ си на съхранение, като имъ е дала по-голямъ 0%, за да се усилятъ нейнитѣ фондове. Кроме това, Българската Нар. Банка изисква отъ всички заимодавци, които сж зели отъ нея пари да ѝ внесхъ 1/10 часть отъ заемитѣ си. Слѣдователно, Българската Нар. Банка, при всичко че е държавна Банка, нѣ тя е самостоятелно и независимо учрѣждение, и то дѣйствува по законъ, който му е даденъ отъ едно народно прѣдставителство и утвърденъ чрѣзъ Указъ. Законитѣ казвамъ, — извинете зарадъ тоя мой

недостатъкъ, че три пѣти повтарямъ — законитѣ сж установени по законенъ редъ и не можемъ да направимъ друго-яче. Ние днесъ трѣбва да измѣнимъ тоя законъ и тѣзи постановления по законодателенъ редъ и тогава да дойдемъ и наложимъ нашето мнѣние на Българската Нар. Банка. Ако сме народно прѣдставителство и имаме свои атрибути и длѣжности, които прѣдвижда основний законъ на държавата ни, ние не можемъ да мислимъ, че можемъ да правимъ всичко, каквото щемъ по своя кефъ. Ние трѣбва да се ограничаваме въ силата на онзи основанъ законъ по който само можемъ да работимъ.

И заради това, прѣдлагамъ на Нар. Събрание, да отблъсне това прѣдложение на г-на докладчика и да се присѣдини къмъ мнѣнието на прѣждеговорившия Герча Ранчовъ.

Трайчо Китанчовъ: Азъ ще кажж много на късо, само двѣ три думи. Жално ми е, че г-нъ Д-ръ Цачевъ помисли, че е извадилъ Нар. Събрание отъ едно безисходно положение. Жално ми е казвамъ, гдѣто той каза това, защото онова, което той каза, за да ни извади отъ безисходното положение, бѣ казано три четире пѣти и повторено и най-добрѣ щѣше да направи г-нъ Д-ръ Цачевъ, ако бѣ прѣдложилъ 14-й чл. който трѣбваше да се приложи именно по тоя въпросъ.

Сега работата е тази, че много весели работи се казахъ. Онова, което можеше да се каже, каза се. Слѣдователно, азъ ще се въсползувамъ отъ 14-й чл. и ще прѣдложя прѣкращение дебатитѣ.

Прѣдсѣд: Има прѣдложение да се прѣкратятъ дебатитѣ. Който не приема това прѣдложение да си вдигне ржката. (Никой не дига.) Прѣкращаватъ се дебатитѣ.

Ще се гласува мнѣнието на комиссията, което е: да се отпуснхтъ отъ Българската Нар. Банка на Калѣпова и Сапунова 120,000 лева, съ малка лихва и по-выгодни условия. Туй е прѣдложението на г-на докладчика, което не може да бѣде, освѣнъ на комиссията. Ако г-да комисаритѣ отъ прошетарната комиссия — това не се е практикувало до сега — виждатъ, че невѣрно е прѣдставено тѣхното мнѣние, нѣма освѣнъ да бламиратъ докладчика и за втори пѣтъ да му недаватъ да докладва. Който приема мнѣнието на комиссията, да си вдигне ржката. (Никой не вдига.) Значи, прошението на Калѣпова и Сапунова остава безпослѣдствие.

Г-нъ докладчика да продължава.

Докл. Хр. Векиловъ: Прошение отъ Тона Измирлийска, родомъ отъ Македония, жителка отъ гр. Дубница. Просителката моли за пенсия че имала синъ на име Георги Македончето, въспитавалъ се въ Руссия напустналъ училището въ Руссия и отишалъ въ Ромжния, гдѣто станалъ членъ на Централния български революционенъ комитетъ. Определенъ билъ, заедно съ г. Ст. Стамболовъ да отиджтъ въ Търновскій Округъ и повдигнжтъ населението прѣзъ врѣме на възстанието. Слѣдъ четире мѣсечно прѣбивание на помѣнати въ Търновскій Округъ, той е билъ хванатъ отъ турцитѣ и обѣсенъ въ Горна-Раховица.

Просителката има единъ по-голямъ синъ който ѝ е ос-

тавилъ три малолѣтни дѣца, и защото тя и сама нѣма също да се прѣпитава, моли Нар. Събрание, да ѝ помогне съ една пожизненна пенсия. Комиссията, като има прѣдъ видъ бѣдното положение на просителката и заслугитѣ на нейния синъ, рѣши да ѝ се отпусне пенсия по 30 лева мѣсечно или 360 лева годишно, и моли Нар. Събрание да се съгласи и отпусне това, което комиссията е на мнѣние.

Прѣдсѣд: Давамъ 5 минути отидхъ.

(Слѣдъ распуска).

Прѣдсѣд.: (звънчи) г-нъ Градинаровъ има думата.

3. Градинаровъ: Г-да прѣдставители! Чухте отъ г-на докладчика едно прошение, което прочете той заедно съ мнѣнието на прошетарната комиссия, относително до исканието помощъ, или тѣй да кажа пенсия, отъ майката на Георги Измирлиевъ Македончето. Позволете ми, г-да прѣдставители, да ви кажа нѣколко думи, кой е този Измирлиевъ, майката на когото се обръща днесъ къмъ народното прѣдставителство и иска отъ държавната хазна да ѝ се отпуща една извѣстна пенсия, до като бѣде жива.

Георги Измирлиевъ, подъ название Македончето, егото мнозина, може би, отъ Васъ познаватъ, че е билъ учителъ въ Цариградъ въ едно отъ тѣзи училища, който се поддържахъ отъ едно благотворително братско дружество именно въ Айналж-Капия. До колкото помня, този момъкъ изпълнява тая длѣжностъ, тѣй да кажа до 1874 год. Слѣдъ туй врѣме той напусна своето учителско звание, замина въ Руссия и постѣпи въ Руското Военно Училище, ако се не лъжа, въ Одесса. Прѣзъ 1875 год. напуска училището, отива въ Букурещъ и тамъ развива най-голяма дѣятелностъ при организирането на българскитѣ въстаннически комитети. Прѣзъ 1876 год. тоя сѣщия Георги Измирлиевъ Македончето, заедно съ извѣстни лица, между които и нашия президентъ М-ръ сж били подигнали въстание, като искали да се съединятъ съ въстанниците, които се намирали въ Дръновскій Монастиръ. Хванатъ отъ турскитѣ власти, той е билъ обѣсенъ въ гр. Горня-Орѣховица.

Този е Георги Измирлиевъ, майката на когото иска пенсия, съ която да проживѣе останалитѣ години отъ живота си, които нѣма да бѣджтъ повече отъ 5—6. Комиссията, при изучаването на туй прошение, може да не е знаѣла толкосъ положително даннитѣ, които прѣдшествуватъ това искание и е рѣшила, да отпусне 30 л. мѣсечно, или 360 лева на година.

Г-да прѣдставители! Мене ми се чини, че, като ще имате прѣдъ видъ, че Нар. Събрание, както въ миналата сессия, така сѣщо и въ IV обикновенно Нар. Събрание въ своитѣ сессии отпуснахме пенсии на лица, които — нѣка ми бѣде позволено да кажж — сж се расходжали изъ нѣкои влашки кръчми, послѣ сж минали като войводи и сега получаватъ по 3, 4, а нѣкои и 500 лева и т. н. На този въстанникъ Георги Измирлиевъ Македончето, който е изложилъ своитѣ гърди срѣщу неприятеля, не пожалилъ живота си и останалъ жертва на свободата, почитаемата комиссия е намѣрила за добрѣ, да отпусне

360 лева. Азъ нѣма да бѣда толкози щедъръ, както нѣкои прѣдставители и да дамъ гласъ за 5--600 лева, но ще бѣджъ скромнѣнъ. Като имамъ прѣдъ видъ, че тѣзи майка има при себе си жената на неговия покоенъ братъ съ 2--3 дѣца, които очекватъ припитанието отъ нея, ще моля Нар. Събрание да се съгласи, щото пенсията на тая жена, която отъ скромность не излага, каква сума иска, ами казва, каквато Нар. Събрание намѣри за добръ, което значи, че тя не иска съ хиляди левове, ми се чини, че ще е много добръ да бѣде 600 лева, т. е. 50 лева на мѣсець, и ще моля Нар. Събрание, да приеме моето мнѣние, да се гласува даже безъ никакво разискване. (гласове: Приема се).

Дако Ангеловъ: Г-да прѣдставители! Азъ зехъ думата, за да искажъ почти сѣщото това, което исказа г-нъ Градинаровъ. Зехъ думата, казвамъ, да се приседемъ къмъ неговото мнѣние и да кажа, че ние, въ качеството си на народни прѣдставители, трѣбва да имаме едно почитание къмъ всѣхъ ония лица, които съ една или друга причина ся помогнали въ разни врѣмена на нашия народъ, защото ми се струва, че народъ, които не умѣ да цѣни заслугитѣ на своитѣ патриоти, то тоя народъ не е достоенъ за свобода. Това като казвамъ, мисля, че не ще имаме ни на-малко основание, да отблжнемъ прошенieto на тѣзи просителка, още повече, както обясни г-нъ Градинаровъ, че нейний синъ е билъ единъ отъ виднитѣ поборници за нашето избавление и пр. и пр.

Дѣйствиелно, че азъ по начало не съмъ съгласенъ съ г-на Градинарова по таквъ начинъ да се отпуснатъ пенсии, по по-напрѣдъ трѣбва да имаме, г-да прѣдставители, единъ законъ, както съмъ чувалъ отъ хора учени да казватъ, че ставало въ европейскитѣ държави, и на основание на този законъ да се отпуснатъ пенсии на ония, които сж доказали заслугитѣ си прѣдъ надлѣжното М-во. Но ние понеже до сега нѣмаме таквъ законъ, а отъ друга страна като имамъ прѣдъ видъ, че миналата година вече отпуснахме такива пенсии, въведохме единъ таквъ прецедентъ, то не ще ни най малко съмнѣние, че ако днесъ изискаме таквъ единъ законъ именно по отношение прошенieto на тѣзи жена, ще покажемъ, че ние сме непосредствателни въ дѣлата си. Зарадъ това, за да бѣдемъ послѣдователни, както каза и г-нъ Градинаровъ, ще трѣбва, казвамъ, съ драго сърдце да отпуснемъ изискуемата помощъ на тѣзи просителка, като се приседемъ къмъ тоже съ мнѣнието на г-на Градинарова, че 30 лева дѣйствиелно сж малко въ мѣсеца за поддържане на една ежца, а пъкъ ако дадемъ 20 лева повече, то съ това пакъ нѣма да се изнури нашата касса, още повече, като имамъ прѣдъ видъ, както каза и г-нъ Градинаровъ, че ние отпуснахме пенсии по 5--6000 лева и, когато отпуснахме тия пенсии, тоже имаме прѣдъ видъ това обстоятелство, че нашето казначейство и държавна хазна нѣма ни най-малко да пострада отъ отпуснатието на това количество. Слѣдователно, щомъ еднажъ сме отпуснали, да става въпросъ за количеството на тѣзи помощъ, която иска тая жена, ми се струва нѣма да ни прави честь, толкова повече, че суммата е 20 лева мѣсечно или 240 лева въ го-

дината. Не е тукъ, г-да прѣдставители, гдѣто можемъ да направимъ економия за държавата. Има въпроси, по които ще се поискатъ може би отъ насъ 100, 200 и 500,000 лева, тамъ е въпроса за економия, защото съ 500,000 франга се опропастява страната, а съ 200 франга нищо не става.

Тѣй щото, като излизамъ отъ тѣзи точка, азъ се приседемъ къмъ мнѣнието на г-на Градинарова, да се отпусне 50 лева на мѣсець пенсия на просителката.

Свѣщенникъ Франговъ: Г-да прѣдставители! Азъ нѣма да говоря по надълго за познатия мене Георги Изамирлиевъ Македончето, защото неговитѣ дѣла се описахъ доста добръ отъ г-нъ Градинарова, само ще кажа, че азъ иджъ да потвърдя хитѣнието на г-на Градинарова, че дѣйствиелно този момъкъ е умрѣлъ, за тѣзи хубава свобода съ която ние днесъ се наслаждаваме, въ гр. Орѣховица въ 1876 год. Наистина този човѣкъ е заслужилъ за майкаси възнаграждение, че е хранила добръ-юнакъ, той повисна на бѣсилницата така мѣчителски отъ турска рѣжа. Познавамъ го, защото той идваше въ село за проектираното въстание, въ Дрѣновскиятъ Монастиръ. Ходѣше отъ село на село съ нашия президентъ М-ръ г-на Стамболова да подбуждатъ населението къмъ въстание. И тѣй като неговата история се описа доста добръ както казахъ и по напредъ, отъ г-на Градинарова, азъ не искамъ да продължавамъ повече и прѣдлагамъ 50 лева на мѣсець да се отпусне възнаграждение на неговата майка, защото заслужва това и защото единъ народъ, който не уважава ония, които сж починали за народната свобода, той не може да упати своитѣ правдини, както е казалъ хърватский поетъ Гай въ своята лира „гдѣто нѣма свобода, тамъ лѣстовницата гнѣздо не може да вие“. И тѣй прѣдлагамъ 50 лева мѣсечна пенсия, за майката на героя и моля г-да прѣдставителитѣ да приематъ.

Хр. Тилбевъ: Г-да прѣдставители! Вие чухте, че тукъ се говори въ каквъ размѣръ да се отпусне пенсия на майката на Георги Изамирлиевъ Македончето. Прошетарната комиссия, на която е възложено, да изучава тия прошения, чрѣзъ своя докладчикъ каза, че като се вземе прѣдъ видъ обстоятелството за заслугитѣ на този човѣкъ, е на мнѣние да се отпусне една пенсия отъ 360 лева. Слѣдъ това дойде г-нъ Градинаровъ по-обстоятелствено, по-обширно да ни запознае съ заслугитѣ на рѣчениия и моли Събранието да отпусне 50 лева за прѣхраната на майка му. Не можъ да не призная, г-да прѣдставители, и, вѣрвамъ, всички ще останите съгласни, както разни говорихъ, че народъ, който има борци за свободата на страната си, трѣбва да ги възнаграждава. Отъ друга страна като имамъ прѣдъ видъ, колко такива хора сж се появили и ще се появятъ да искатъ пенсии и като имамъ прѣдъ видъ, че има хора, които сж заслужили повече на България, както напр. покойния Любенъ Каравеловъ, на съпругата на който днешното Нар. Събрание е отпустило 30 или 35 лева мѣсечно, моля народнитѣ прѣдставители, да оставятъ прѣдложенieto на г-на Градинарова и др. т. е. да се отпусне пенсия 50 лева мѣсечно за поборника на българската свобода Геор-

ги Македончето, на една страна, и да се присъединятъ къмъ мнѣнието на докладчика — 30 лева мѣсечно и да минемъ по нататъкъ.

Ангелъ Ташикмановъ: Много ми е драго, г-да прѣдставители, че мнозина отъ насъ явихъ се тукъ и говорихъ по заслугитъ на единъ мой старъ приятель, отъ детинство познатъ, и съ това доказахъ тукъ, че високо цѣнятъ заслугитъ на българскитъ патриоти. Но, отъ друга страна, крайно съжелявамъ, че единъ, тоже мой приятель, явява се и казва, да причислимъ този патриотъ въ реда на онѣзи, които не знамъ какви незначителни заслуги принесли на народа си.

Георги Измирлиевъ е единъ отъ рѣдкитъ български патриоти. Тукъ има мнозина г-да прѣдставители, които сѣдѣтъ днесъ на банкитъ, които го познаватъ; мнозина помнятъ неговитъ блѣскави проповѣди, които е държалъ на врѣдъ, гдѣто е обикалялъ; мнозина знайтъ неговитъ страдания, какъ ся е крилъ по яхритъ, гдѣто сж лѣжели добитъцитъ и какъ рани сж обсипвали неговото тѣло. Азъ съмъ билъ очевидецъ на това. Той е билъ членъ на революционний комитетъ въ Гюргево, когато нашия достоуважаемъ президентъ М-ръ г-нъ Стамболовъ е билъ прѣдседателъ на този комитетъ. Сжщо и г-нъ Захарий Стояновъ е билъ членъ на този комитетъ (Зах. Стояновъ клати глава въ знакъ на отказване).

Г-да! Покойний Георги Измирлиевъ, като е обикалялъ, е билъ единъ отъ първитъ апостоли, които сж проповѣдвали свободата, на българскій народъ и той е умрѣлъ именно за тѣзи свобода. Когато сж го обѣсили, послѣднитъ негови думи сж били: „съобщете на моитъ родители, че мене ми е приятно, като умирамъ за свободата на своето отечество“. Тия думи сж казани въ Орѣховица; за тия думи има священникъ, който го е исповѣдалъ. Г-нъ Градинаровъ одавна го познава; той въ кратко обясни неговата биография. Много нма, каквото трѣбва да се говори за него, но азъ се радвамъ, че тукъ нѣма за какво да се убѣждаваме, защото всички говорихъ въ полза, да се увеличи малко нѣщо тоя, опредѣленъ отъ комиссията, размѣръ. Мене ме подбуди само г-нъ Тилбеговъ, който искаше да каже, че заслугитъ на Измирлиева не сж били толкова значителни и за това не трѣбвало да се уважи прѣдложението на ония, които искатъ да се увеличи размѣра на пенсията, който е отпущнатъ отъ комиссията. 50 лева мѣсечна пенсия — тя е една отъ най-долнитъ, които до сега ся се давали на другитъ поборци и защитници на свободата на българскій народъ. Азъ се присъединявамъ къмъ г-нъ Градинарова, както и къмъ другитъ прѣдговоривши, и моля Нар. Събрание, да уважи това прѣдложение и да увѣличи пенсията до 50 лева мѣсечно на майката на този български герой, която е жертвувала цѣлото семейство за свободата на отечеството, защото подиръ неговата смъртъ умрѣха въ една година и баща му и тримата му още негови братя и днесъ има малолѣтни дѣца отъ единия неговъ братъ, които тя именно трѣбва да поддържа съ тѣзи незначителна пенсия отъ 50 лева. За това моля

Нар. Събрание, да уважи прѣдложението на г-нъ Градинарова и да опредѣли 50 лева мѣсечно.

Езекия Филиповъ: Г-да прѣдставители! На покойний Георги Измирлиевъ трѣбва да се опредѣли една пенсия на майка му. Трѣбва да знаемъ, г-да прѣдставители, че съ тѣзи отпущания на такива грамадни пенсии ние трѣбва да имаме особенъ бюджетъ. Закона за инвалиднитъ пенсии е така. щото единъ солдатинъ, осакатенъ, му се отпущатъ само 18 лева мѣсечна пенсия, когато на жена стара, която не може да похарчи повече отъ 10 лева да ѝ се отпуща 50 лева мѣсечно, то ще бѣде неправилно. За това комиссията най-добрѣ е опредѣлила и моля да се приеме прѣдложението на комиссията.

Д. М. Цачевъ: Г-да прѣдставители! Прѣдлага се, да се отпусне пенсия отъ Нар. Събрание, но думата пенсия не е сума, отъ която трѣбва да се даде, за да живѣе човѣкъ охолно. Тя е сума, която се опредѣля, за да може да живѣе личността, на която се опредѣля. А колкото се касае, че тѣзи фамилия имала нѣкои малолѣтни дѣца, които утрѣ други день ще додѣтъ на възраст пакъ сж прѣдвидѣли държавитъ, прѣдвидѣли сж да има държавни жилища и малолѣтнитъ дѣца на подобни фамилии се възпитаватъ на правителствено иждивение. Колкото се касае до размѣра на пенсията, която г-нъ Градинаровъ прѣдлага, сирѣчь пенсия отъ 50 лева, азъ не се съгласявамъ. Защо? — Защото Нар. Събрание трѣбва да има прѣдъ видъ града, въ когото тѣзи бѣдна вдовица живѣе. Града въ когото тѣзи вдовица живѣе, е градъ менъ твърдѣ добрѣ познатъ, и тамъ до колко живота е скъпъ, азъ зная твърдѣ добрѣ. И азъ ще отговоря на г-нъ Градинарова, който е близо до гр. Орѣховица единъ часъ или единъ и четвъртъ; той знае, че тамъ най-богатитъ фамилии, които иматъ 5—6 члена, едва ли расходватъ 50 франга на мѣсець — 50 франга на мѣсець, казвамъ, нужни за неизбѣжното имъ съществуване. Зарадъ това, като имамъ прѣдъ видъ града, въ когото живѣе тѣзи бѣдна вдовица, азъ се присъединявамъ къмъ почитаемий докладчикъ на прошектарната комиссия и моля Нар. Събрание, да се произнесе за 30 лева пенсия, които правятъ 150 гроша и сж достатъчни за едно семейство, да живѣе въ гр. Орѣховица. Прѣдлагамъ да се прекратятъ дебатитъ на основание чл. 14 — единъ пътъ да си послужи и азъ съ него. (*Гласове:* да се прекратятъ).

Прѣдсѣд.: Има прѣдложение отъ г-на Д-ра Цачева да се прекратятъ дебатитъ. (*Гласове:* да се говори.) Ще се гласува.

Който приема това прѣдложение, да си вдигне ржката. (*Едни гласове:* меншество *други:* болшинство.) Тишина моля, за да може да се разбере.

Хр. Ив. Дукмеджиевъ: Да се повтори за да се обясни по-добрѣ.

Прѣдсѣд.: Ще се гласува втори пътъ. Които приематъ прѣдложението на г-на Д-ра Цачева за да се прекратятъ дебатитъ, да станатъ на крака. Г-да Квестори!

Квесторъ Ф. Цаневъ: Болшинство.

Прѣдсѣд. Прѣкратаватъ се дебатитѣ.

Мнѣнието на комисията по прошенито на Тона Измирлийска е да се отпуснатъ 30 лева мѣсечно. Ще се гласува понапрѣдъ мнѣнието на комисията. Ако то падне, тогава ще се гласува прѣдложението на г-на Градинарова, подържано отъ г-да Дака Ангелова, Св. Франговъ, Ташикманова и т. н. т.

Който неприема прѣдложението на комисията, което е, да се отпуснатъ ежемѣсечно по 30 лева пенсия на Тона Измирлийска да си вдигне ржката. (*Гласове: Болшинство. Други гласове: Меншинство. Шумъ.*)

Моля ви се, ако и азъ не можъ да бѣдъ ясенъ въ прѣдлагане въпроситѣ на гласуване, тогава незнай кой другъ ще да бѣде.

Калчо Пасковъ: Полагайте въпроситѣ положително, а не отрицателно.

Прѣдсѣд. Моля Ви, г-нъ Калчо Пасковъ, това право е на Прѣдсѣдателя. Когато и вий додете тукъ на това мѣсто, тогава, ако щете, полагайте въпроситѣ на гласуване въ положителна форма, ако щете, въ отрицателна форма. А сега, до като съмъ азъ тукъ, правото е мое, въ каквато щж форма ще прѣдлагамъ гласуването.

Моля! ще се гласува втори пѣтъ.

Комисията е на мнѣние да се отпуснатъ 30 лева ежемѣсечно пенсия на майката на Георги Измирски. Който приема 30 лева да се отпусне пенсия на майката на Георги Измирлийски, да си вдигне ржката. Г-да квестери!

Квестеръ Хр. Ив. Дукмеджиевъ: Трѣба да се броятъ, а пакъ така неможтъ.

Прѣдсѣд. Моля г-да Квесторитѣ да заематъ четиритѣхъ кюшета на залата на Събранието, да изброятъ, и да опрѣдѣлятъ резултата.

Да станатъ на крака които приематъ да се дава по 30 лева мѣсечна пенсия.

Прѣбройте г-нъ Дукмеджиевъ!

Квесторъ Хр. Ив. Дукмеджиевъ: Болшинство.

Прѣдсѣд. Болшинство. Значи, камарата отпуца да се даватъ по 30 лева.

Докл. Хр. Векеловъ: (Отъ трибуната.) Прошение отъ Димитръ Тодоровъ Стояновъ, родомъ отъ село Жеравна, Котленска околия, врѣменно живѣялъ въ Тулча, иматъ доста завидна търговия тамъ, занимавалъ се е съ нея честно и е билъ единъ отъ главнитѣ политически дѣйци въ Тулча, спомагалъ е материално по черковния въпросъ, трудилъ е за распространението на *Горски Пѣтникъ. Дунавски Лебѣдъ*, събиралъ е младѣжи, и ги е испращалъ въ Сърбия на покойния Раковски, хванатъ е билъ отъ турцитѣ послѣ, и билъ испратенъ на заточение въ Дияръ-Бекиръ гдѣто проживялъ десетъ години. Има ферманъ отъ Дияръ-Бекирскитѣ власти за освобождението си. Има 5, 6 дѣца малолѣтни, и сега се намира въ крайно бѣдно положение, и моли да му се отпусне помощъ отъ Нар. Събрание, за да може да прѣпитава дѣцата си. Има медицинско свидѣтелство, въ което се казва, че е неспособенъ за работа. Има друго свидѣтелство отъ Жеравненското Кметство, че нѣма никакви

други имоти освѣтъ една малка къщица. Друго едно свидѣтелство има отъ Тулчанското Черковно Настоятелство, съ което се удостоверява, че той — просителя дѣйствително въ 1862 год., 29-й Юний, когато рѣшили по черковния въпросъ, щото на Гръцкия владика името въ черкова да се неспомѣнува. въ него сѣция денъ билъ хванатъ и заточенъ въ Дияръ-Бекиръ. Друго едно свидѣтелство има отъ Сливенското Общинско Управление, за че той е бѣденъ, неспособенъ за работа, има петъ дѣца и не е въ състояние да ги прѣхранява и въспитае.

Комисията, прѣдъ видъ на всички тия обстоятелства и доказателства, доде въ убѣждение, че той — просителя дѣйствително е билъ отъ ония поборници, които сж зели живо участие за Българската свобода, и доде до съгласие, да му се отпуснатъ 600 лева годишна пенсия, и моли Нар. Събрание да приеме и утвърди рѣшението на комисията.

Хр. Ив. Дукмеджиевъ: Г-да прѣдставители! не е лошо нѣщо, когато бѣде въпросъ до хазната, — всѣки разбира се — да глѣда да не се расходватъ така на праздно паритѣ. Но нѣма и по зло, и по жалко нѣщо на свѣта, когато доде да се цѣнятъ заслугитѣ на ония, които съ тѣхнитѣ бѣсилки и важа, положихъ темеля на тая държава, и ние съ гордостъ днесъ като прѣдставители стоимъ тукъ, и затова ние като такива, трѣба да мислимъ по другояче. Има въ държавата други такива расходи, които отъ по-голѣми хора ставатъ, на които по 600 лева мѣсечно се плаща. Но когато доде врѣме да се говори за хора обѣсени, хора, които сж оставили своитѣ работи, призрѣли своя младъ животъ за де се жертвуватъ, оставили и жена, и дѣца, и майка, ставаме скъперници, за да спечелимъ и обогатимъ държавата. Азъ моля да бждемъ по щедри къмъ тия, които сж посѣгнали: едни просто на живота си, други на бацитѣ и майкитѣ си, като сж ги оставили. Не мислите, че ония, който има и е въ положение, ще доде да проси. Калко по вече щеше да струва на тая майка ако синъ ѝ бѣше живъ! Нѣмаше тя да отива да проси, но като другитѣ, и нейния синъ щеше да земе по хиляда лева на мѣсець, и да се гордѣе.

Азъ понеже въпросътъ е исчерпанъ, понеже е за отпуцание помощъ на хора, подобни на тия; които сж имали щастieto да сж умрѣли, други пакъ нещастieto да живѣятъ и гладни, затова рѣшението на комисията, 600 лева, т. е. 50 лева мѣсечно е малко. Защото, както се вижда, ако се не лъжа, дочухъ, че той — просителя иматъ 5 (*единъ гласъ: 7.*), седемъ деца, че и той едно врѣме е билъ въ състояние, — когато не е билъ нужденъ да проси, а е расходвалъ своето богатство, което е спечелилъ прѣзъ много години съ трудъ, затова, нѣка не бждемъ толкова скъперници къмъ такива нещастници, за което нѣма да ни оскди нито потомството, нито кой другъ. Има кѣдѣ да се скъпимъ, но не и тукъ. Защото, патриоти се раждатъ тамъ, гдѣто тѣ се почитатъ. Тоя човѣкъ понеже вече е старъ, нѣма много да живѣе, на мнѣние съмъ да направимъ да може да разбере, че, ако той е харчилъ едно врѣме своето богатство, и не е вървалъ, че може би ще остане принуденъ отъ послѣ да

подлага ръка да проси, но сега така е дошло време, поне да не каже, че е излганъ, но да каже: просто да е което съмъ правилъ, но пакъ има и потомство, което знае да цѣни заслугитѣ. Защото, патриотитѣ за насъ още не сж се свършили, тѣ още много време — може би-ще да ни трѣбватъ, а ний трѣбва да ги почитаме.

Затова, съ 600 лева пенсия като на тоя човѣкъ, нѣма да се разсипе България, и азъ правя прѣдложение не 50 лева както прѣдлага комиссиѣта, а 60 лева мѣсечна пенсия да се отпусне, и моля г-на докладчика, ако е възможно, да се съгласи съ моето мнѣние, и да не ставатъ по-вече разисквания.

Докл. Хр. Векиловъ: Комиссиѣта на драго сърдце се съгласява съ мнѣнието на г-на Дюкмеджиева.

Прѣдсѣд. Ще се гласува прѣдложението на г-на Дюкмеджиева, къмъ което се присѣдини и комиссиѣта.

Който неприема прѣдложението на г-на Дюкмеджиева да се отпуснатъ 60 лева мѣсечно на Димитра Тодоровъ Стояновъ, да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Никой не вдига, приема се.

Понеже дневний рѣдъ е исчерпанъ, моля г-да прѣдставителитѣ, ако иматъ да направятъ нѣкое прѣдложение за да се тури за идущето засѣдание на дневенъ редъ . . . Г-нъ Цвѣтковъ има думата.

Ив. Цвѣтковъ: Азъ моля за идущето засѣдание да се тури на дневенъ редъ избирание на бюджетарна комиссия.

А. Смочевски: Извѣстно ви е, г-да прѣдставители, че въ миналата сессия, при първия денъ, Събранието избра петочлена комиссия, която да земе старитѣ смѣтки на миналитѣ до сега Събрания. Тая комиссия и до сега не е указала никакъвъ резултатъ отъ работата си, и може би, до истичанието периода на настоящето Нар. Събрание, да не укаже пакъ никакъвъ резултатъ, ако се неподѣшти. Затова, прѣдлагамъ да се тури на дневенъ редъ въ идущето засѣдание за разискване, щото комиссиѣта, ако е готова, да докладва тия смѣтки на Нар. Събрание. Или пакъ ако не е готова, то да укаже какво е направила до сега, и какво още има да прави.

Прѣдсѣд. Г-нъ Смочевски! вий знаете, че такава комиссия — за прѣгледъ смѣтките на Нар. Събрание се избра, и тя още не е готова. Щомъ приготви смѣтките, тя ще съобщи, и ще се докладватъ на Нар. събрание. Г-нъ Дако Ангеловъ има думата.

Дако Ангеловъ: Г-нъ Дамянъ Цековъ има думата.

Дамянъ Цековъ: Извѣстно ви е, г-да прѣдставители, че споредъ чл. 1-й отъ нашия втрѣшенъ правилникъ, имаме само три засѣдания прѣзъ недѣлата, и въ сжббота четвърто. Извѣстно ви е тоже, че трѣбва да имаме засѣдание и въ понедѣльникъ. Но въ сжщия тоя денъ, миналата година се празнува, побѣдата на Българското оръжие надъ Сърбитѣ, побѣда нанесена на Сливница. Затова ще моля Събранието да рѣши: ще имали уважение къмъ тоя денъ и ще ли да се празнува побѣдата на Сливница, както и миналата година се празнува въ паметъ тоя денъ; и, ако се рѣши да нѣмаме въ него

денъ засѣдание, моля да се опрѣдели денъ за идущето засѣдание.

Прѣдсѣд. Въпросътъ повдигнатъ отъ г-на Дамянъ Цековъ, трѣбва още сега да се рѣши. До колкото е извѣстно на бюрото, официаленъ празникъ на 7 число нѣма, а на 8 има. Ако обаче Нар. Събрание рѣши да нѣмаме засѣдание на 7 въ понедѣльникъ, може да рѣши, то зависи отъ васъ. Затова, прѣди да дамъ думата на другитѣ г-да, които сж вече искали думата, прѣдварително ще дамъ на гласуване: да имаме ли засѣдание въ понедѣльникъ, или да нѣмаме.

Който отъ г-да прѣдставителитѣ не иска да имаме засѣдание въ понедѣльникъ, да стане на крака. (Никой не става). Никой не става, значи ще имаме засѣдание въ понедѣльникъ. (*единъ гласъ:* искамъ думата шумъ).

Дамянъ Цековъ: Азъ мисля, такъвъ въпросъ, който заема такъвъ единъ денъ въ нашата история, ако сме прѣдставители на Българския Народъ и съзнаваме важността на тоя денъ, трѣбва да пазиме и почитаме паметта на Българскитѣ защитници и герои, паднали за славата и величието на своето отечество, гробоветѣ на които още стърчатъ, и главитѣ имъ още се търкалятъ.

Относително това, че може да останемъ назадъ въ своитѣ работи, то можемъ да рѣшимъ щото всѣки денъ да имаме засѣдание

Прѣдсѣд. Г-нъ Цековъ! бюрото нѣма такова право да рѣшава самичко, че еди кой денъ бюрото не е расположено да държи засѣдание. Азъ сложихъ въпросътъ да се разрѣши отъ самитѣ г-да прѣдставители, и тѣ искатъ да имаме засѣдание. (*Гласове:* Не! не! не се разбра. (*Единъ гласъ:* искамъ думата). Тогава моля, който не е разбралъ, трѣбва да обръща внимание когато се турятъ въпроситѣ на гласуване. (*Единъ гласъ:* Въпросътъ трѣбва да се дебатира).

Ив. Стойновъ: Въпросътъ не е дебатиранъ.

Прѣдсѣд. Какво да се дебатира?

Ив. Стойновъ: Оная година тоя денъ е празнуванъ, създаденъ е вече прецедентъ, и за това трѣбва и тая година да се празнува.

Прѣдсѣд. Нѣмате думата. Желаетъ ли Нар. Събрание да се дебатира? (*Едни гласове:* Не! *Други гласове:* Желаетъ.) Които желаетъ, да си вдигне ржката. (Болшинство. Меншинство. Шумъ.) Г-да Квестори! (Квесторитѣ констатирайтъ болшинство.)

Значи ще се дебатира. Г-нъ Векиловъ има думата.

Хр. Векиловъ: Г-да прѣдставители! Ний неможахме да се обяснимъ какво рѣшаваме и какво правимъ. Работата е тукъ, че празника, както го знаемъ отъ миналата година, е на 7-й Ноемврий. За това и азъ моля почитаемото Нар. Събрание, да рѣши тоя денъ да нѣмаме засѣдание, както се рѣши и миналата година. Ако се е празнувалъ и рѣшимъ да се празнува тоя денъ всѣко на 7-й на 8-й, то и тогава да се празнува.

За това моля г-на прѣдсѣдателя да тури на вотиране, че празника 7-й Ноемврий т. г. трѣбва ли да се празнува или не.

Щомъ се рѣши да се празнува да се празнува.

Дако Ангеловъ: Азъ мисля, г-да прѣдставители, че тоя въпросъ само по себе си е доста обясненъ. Ако бѣше г-нъ прѣдсѣдателя поставилъ тоя въпросъ на вотирание, празнува ли се деня понедѣлникъ за празникъ зарадъ побѣдата ни нанесена надъ Сърбитѣ на Сливница или не и ако е такъвъ тоя денъ да го празнуваме, то мисля Нар. Събрание щеше да се съгласи, че тоя денъ е дѣйствително празникъ, и трѣбва да се празнува. Но по едни или по други причини, г-нъ прѣдсѣдателствующий положи нѣкакъ така въпросътъ по другъ начинъ, щото неможе да се разбере, и вслѣдствие на това стана нужда да се повърнемъ. Но сега като се обясни отъ г-да прѣдговорившиятъ, че идущия понедѣлникъ — 7-й Ноемврий е празникъ, е денътъ, въ който Българскитѣ войски нанесохъ поражение надъ Сърбитѣ на Сливница, то ся рѣшава самъ по себе си въпросътъ, че тоя денъ е денъ знаменитъ и слѣдователно като такива трѣбва да се празнува въ честь на тая побѣда, и дѣйствително, когато ний прѣди нѣколко дена празнувахме други празници, по маловажни отъ тоя, то нѣмаме основание да не празнуваме такъвъ единъ денъ въ честь и паметъ, на надналитѣ жертви.

Сега на г-да прѣдставителитѣ прѣдлѣжи да се съгласятъ и рѣшатъ че трѣбва да се празнува или не тоя денъ. Ето гдѣ е въпросътъ.

За себе си, азъ признавамъ, че тоя денъ е празникъ, и трѣбва да се празнува, и то въ честь на побѣдата да се празнува. За това правя прѣдложение на това основание въ понедѣлникъ да се празнува, и моля г-на прѣдсѣдателя, това мое прѣдложение да го даде на вотирание отъ г-да прѣдставителитѣ, и щомъ го даде само по себе си ще се рѣши.

Ето кадѣ трѣбваше да се обърне нашето внимание. (Гласове: Исчертанъ е въпроса).

Прѣдсѣд. При опрѣдѣляване на народнитѣ празници, отъ страна на правителството, не е прѣдвидено 7-мо число на тоя мѣсець, да имаме официаленъ празникъ, а е прѣдвидено на 8-мо. Подиръ това, азъ незная възгледитѣ на правителството какви сж биле, но както намъ е извѣстно, на 7-мо число имаме побѣдата надъ Сърбитѣ, по тая или друга причина, празникъ е опрѣдѣленъ на 8-мо число. Нар. Събрание пакъ ако рѣши да бѣде на 7-мо добръ. (Единъ гласъ: Искамъ думата).

Т. Китанчевъ: Искамъ думата по говорението на г-на прѣдсѣдателя.

Прѣдсѣд. Чухте г-нъ Китанчевъ.

Ив. Стойновъ: Азъ стана 3, 4 пкти какъ искамъ думата.

Прѣдсѣд. Щомъ ако се рѣши, то да се рѣши веднажъ за винаги да го имаме като народенъ празникъ.

Ив. Стойновъ: Г-да прѣдставители! Оная година, до колкото помня, по прѣдложение на единъ прѣдставителъ, г-на Градинарова, се повдигна тоя въпросъ: да имаме ли засѣдане на 7-й Ноемврий, когато стана слав-

ната побѣда на Сливница надъ нашитѣ неприятели Сърбитѣ, всички тогава едногласно приехме това прѣдложение, съ което направихме 7-й Ноемврий официаленъ празникъ. Обаче, нашитѣ всички учрѣждения, които иматъ насрочени работи за 7-й Ноемврий — понедѣлникъ, какъ нещжтъ да иматъ засѣдания, когато виждатъ че ний тукъ работимъ.

Г-да прѣдставители! Тоя денъ не е Св. Иванъ и Св. Спасъ, но той е денъ, който е запечатилъ своитѣ подвизи въ отечественната ни история за хиляди години (Ржкопѣтсканье.). Въ тоя денъ нашия народъ е държалъ високо знамето на защитата, отстоялъ е на свои собствени крака, показалъ се е достоенъ на своето оръжие, че може да бие своя неприятель. Тоя денъ е най-големий за българина денъ; въ тоя денъ е билъ най-големъ българина, и тогава защо да празнуваме Св. Пантелеймона, а не тоя денъ, въ който сж наднази толкова жертви запечатани съ кръвъ. Такъвъ денъ имаме още единъ — 6-й Септемврий. Въ тоя денъ е направилъ Българския народъ онова велико дѣло, което трѣбваше да направи. Затова прѣдлагамъ и 7-й Ноемврий и 6-й Септемврий да се приематъ да станатъ официални празници, и да се празнуватъ по всичкитѣ учрѣждения.

Прѣдсѣд. Г-нъ Стойновъ! това, което се отнася до 6-й Септемврий, то е съвършено друго, а тукъ сега въпросътъ е за 7-й Ноемврий, — трѣбва ли въ тоя денъ да имаме засѣдане или да нѣмаме.

Г-нъ М-ръ има думата.

М-ръ Д-ръ Странски: Г-да прѣдставители! струва ми се, че въпросътъ, повдигнатъ, е толкова малосложенъ и ясенъ щото незаслужваше толкова разисквания по него.

Има правилникъ утвърденъ съ Височайши Указъ, който опрѣдѣля официалнитѣ празници, и тамъ не е опрѣдѣленъ за официаленъ празникъ 7-й Ноемврий. Какъвъ е тоя денъ, какъ трѣбва да се глѣда на него, това ще се укаже само отъ историята, а тя още не го е указала какъвъ е тоя денъ. Ний всички знаемъ какво е билъ тоя денъ, което е било въ него денъ, но само на историята принадлежи да се произнесе окончателно за него. Правителството, когато е изработвало правилникътъ за официалнитѣ празници, е счело за нужно да признае за официаленъ празникъ 8-й Ноемврий. Ако нѣкои отъ г-да прѣдставителитѣ желаятъ щото 7-мо число отъ Ноемврий, или 6-то отъ Септемврий да съществуватъ като официални празници, то това като съставлява единъ видъ законъ, то въ такъвъ случай трѣбва и по законодателенъ редъ да постъпни такова едно прѣдложение.

Ако пакъ почитаемото Нар. Събрание желае да нѣма засѣдане въ понедѣлникъ на 7-мо число, разужѣва се, то е ваша работа, можете да рѣшите да нѣма засѣдане. (Гласове: исчерпанъ е въпросътъ).

Прѣдсѣд. Желаетъ ли Нар. Събрание да се дебатира още? (Гласове: нежелаетъ). Който желаетъ да си вдигне ржката. (Никой не вдига.) Дебатитѣ се прекратяватъ.

Ще се гласува. Желает ли Нар. Събрание да имаме заседание на 7-й того въ Понеделникъ? Който желае да си вдигне ржката. (Меншинство.) Малцина вдигатъ, значи нѣма да имаме заседание.

За идущето заседание на дневенъ редъ имаме:

I. Прѣдложение отъ г-на Цвѣткова за избиране бюджетарна коммисия.

Прѣдседателъ: Д. Тончевъ.

Секретари: { Зах. Градинаровъ.
Ив. Златаревъ.
Геор. Пѣневъ.
Антонъ Байчовъ.
Ив. Халачовъ.

II. Съобщение на разни законопроекти, и
III. Докладъ на Финансовата коммисия.
Засѣданието се закрива.

(Закрито въ 5 часа и 10 минути послѣ пладнѣ).

Подпрѣдседатели: { З. Стояновъ.
П. Славковъ.

Секретари: { Иор. Симеоновъ.
Д-ръ Сарж-Ивановъ.
Христо Лѣкарски.
Ат. Гр. Каракашевъ.
Дим. Петковъ.
Д-ръ Стояновичъ.

Стенографъ: Д. Иовевъ.